

๑๕๗

รักเธอตั้งแต่วันวาน

曾是年少时

เล่ม 1

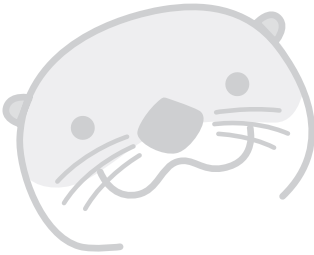
ชิงเหม่ย

青浣

เขียน

หนูน้อยจี๋

แปล

กดลองอ่าน

ก ร อ า บ ค อ ร า ก ร ู า บ ที่ ส ำ ค ัญ

จินหยางหนึ่งตากระตูก ก่อนเงยหน้ามองอ้ายเจี๋ย

“เมื่อก่อนฉันทำอะไรก็ได้ดีมาก...อ่านหนังสือ ออกกำลังกาย เรียนหนังสือ
ฉันแค่พยายามเรียนรู้อักษรบี๊อบของสถานศึกษาหน่อยเดี๋ยวกี้ก็ได้ดีกว่าคนอื่นแล้ว...

ฉันคือคุณหนูผู้สมบูรณ์แบบเงินจินหยาง”

— ชิงเหม่ย

คำนำสำนักพิมพ์

รักเธอตั้งแต่วันวาน เป็นผลงานนิยายรักโรแมนติกแนวอีสปอร์ตเกี่ยวกับกลุ่มหนุ่มสาวผู้ไขว่คว้าไล่ตามความฝันเรื่องที่สองของชิงเหมยที่สำนักพิมพ์อรุณนำมาแปล

หากคุณผู้อ่านชื่นชอบ *รัก (ยิ้ม) ของเธอ* ต้องไม่พลาด *รักเธอตั้งแต่วันวาน* เล่มนี้ เรื่องราวสนุกสนาน อ่านแล้วอารมณ์ดี ไม่ทำให้ผิดหวังอย่างแน่นอน และที่สำคัญเนื้อเรื่องของทั้งสองเรื่องนี้สามารถแยกกันอ่านได้ ไม่จำเป็นต้องอ่านต่อกัน และไม่ต้องกลัวว่าถ้าไม่ได้อ่านเรื่องนั้นจะอ่านเรื่องนี้ไม่รู้เรื่อง

รักเธอตั้งแต่วันวาน เป็นเรื่องราวความรักตั้งแต่พบกันครั้งแรกของเงินจินหยาง คุณหนูไฮโซ เพื่อนรักของถงเหยา จาก *รัก (ยิ้ม) ของเธอ* และอ้ายเจีย เด็กเกเรียนที่ท้ายที่สุดก็กระโจนเข้าสู่แวดวงอีสปอร์ตอาชีพ เกมออร์เดอร์ออฟสตรีท

เหมือนอย่างที่ชิงเหมยเขียนไว้ว่า “โลกกว้างใหญ่ขนาดนี้ ทุกคนต่างมีเรื่องราวของตัวเองให้ยุ่งไม่รู้จบ...” กลุ่มวัยรุ่นหนุ่มสาวล้วนสู้เพื่อหนทางสู่ฝัน และนี่เป็นคนอีกกลุ่มหนึ่งที่เรบบางคนอาจไม่เคยได้สัมผัส

เมื่ออ่านจบแล้ว หวังว่าคุณผู้อ่านทุกท่านจะอิมเมจกับนิยายโรแมนติกที่สอดแทรกมุกตลกและเสียดสีเรื่องนี้

อรุณ

โลกกว้างใหญ่ขนาดนี้ ทุกคนต่างมีเรื่องราวของตัวเองให้ยุ่งไม่รู้จัก
อนาคตพอเอ่ยถึงเรื่องนี้ เธอก็คงแค่ทอดถอนใจว่า “น่าเสียดาย”...

อย่างมากที่สุด

ตอนที่เธอกลับไปดูการแข่งขันระดับโลกของทีม YQCB ครึ่งหน้า

เธอก็แค่ทวนนึกถึงความเสียดายและความขมขื่นของวันนี้

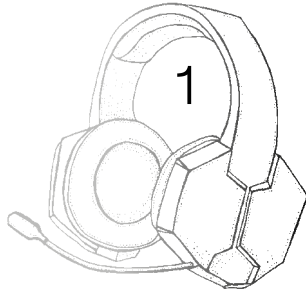
ก่อนตะโกนให้กำลังใจพวกเขาด้วยเสียงที่ดังขยับขึ้น...

แค่นั้นเท่านั้น

เธอไม่มีทางกินข้าวไม่ลงเพราะเรื่องนี้

และไม่มีทางให้เรื่องนี้ส่งผลกระทบท่อวาระชีวิตของเธอ

เดือนกันยายน กลางฤดูร้อน เสียงร้องของจิ้งจกจั่นนอกหน้าต่างพาให้คนหยุดหึด

นี่เป็นช่วงรายงานตัวของนักศึกษาใหม่มหาวิทยาลัย T ซึ่งถือเป็นช่วงเวลาที่ชีวิตชีวาที่สุดในรั้วมหาวิทยาลัย... ในมหาวิทยาลัย เหล่าผู้คุมฝึกทหาร¹ กำลังร้องตะโกนเสียงดังเป็นระยะๆ...

อย่างไรก็ตาม สำหรับนักศึกษาปีสองนั้น วันหยุดฤดูร้อนสิ้นสุดนานแล้ว ภาคเรียนใหม่ได้เริ่มขึ้นแล้ว

พัทลมในห้องบรรยายส่งเสียงเอี้ยดอ้าดโดยไม่มีผาครอบ คนที่เงยหน้ามองมักจินตนาการว่าพัทลมหมุนๆ อยู่แล้วจู่ๆ ก็ตกลงมา เกิดฉากเลือดสดเนื้อกระเด็นขึ้น... ในห้องบรรยายวิชาการอ่านภาษาอังกฤษเข้มข้นของนักศึกษาปีสอง วิชาเอกภาษาอังกฤษ มีเสียงซุบซิบดังมาจากนักศึกษาหญิงสองคนที่นั่งอยู่แถวหน้า...

“เด็กใหม่ฝึกทหารได้สองสามวันแล้ว...”

“มีน่าล่ะ หลายวันมานี้ฉันเห็นคนใส่ชุดฝึกทหารตั้งหลายคน อากาศร้อนขนาดนี้ น่าสงสารจริง ๆ...”

---

¹ การฝึกทหารถือเป็นกิจกรรมกระชับความสัมพันธ์ที่นักศึกษาใหม่ของมหาวิทยาลัยทั่วทั้งชายและหญิงต้องฝึก โดยผู้คุมฝึกเป็นทหาร

“ปีนี้พวกเด็กหนุ่มหน้าตาดีกันทั้งนั้น เธอรู้จักอ้ายเจีย หนุ่มหล่อของโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งมหาวิทยาลัย T ที่เป็นจุดสนใจมานานถึงสามปีคนนั้นหรือเปล่า เขาเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยนี้แล้ว แถมยังเรียนสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ด้วยนะ”

[ระวังการใช้คำว่า intelligent ตรงนี้ให้ดี ใช้ได้สองรูปแบบ : intelligent - within a few years an intelligent computer will certainly be an important tool for doctors.] (อัจฉริยะ - ภายในเวลาไม่กี่ปี คอมพิวเตอร์อัจฉริยะจะกลายเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับพวกแพทย์อย่างแน่นอน)

“ฮาๆ ู๊จ๊กลิ วันนี้ฉันถึงขั้นวิ่งไปดูหน้าเด็กปีหนึ่งที่สนามฝึกทหารเสียวนะ ฉันเห็นเขาแล้วด้วย เหมือนจะสูงกว่าตอนมัธยมปลายนิดหน่อยอิม ไซ หล่อกว่าเมื่อก่อนเล็กน้อยด้วย”

[intelligence - don't act like such an idiot, use your intelligence.] (สติปัญญา - อย่าทำเหมือนคนโง่ ใช้สติปัญญาของคุณ)

“เธอเห็นเขาแล้วหรือ ไอ้หย่า ทำไมเธอไม่พาฉันไปด้วย”

“ฉันถือโอกาสแฉบไปดูมาตอนที่ไปเข้าห้องน้ำ...”

“เธอไปเข้าห้องน้ำไกลถึงสนามฝึกทหารของเด็กปีหนึ่งเลยหรือ ห้องน้ำที่อยู่ไกลเป็นโยชน์นั้นช่วยให้กันเธอมีอร่าจ๊อบหรือไง”

“...”

อ้ายเจีย

ใครกัน

หนังตาของเธอกระตุกเป็นระยะๆ รู้สึกเหมือนถูกล้างสมอง เหลือไว้แค่ชื่อนี้ชื่อเดียว เสียงของอาจารย์กล่อมนอนดียิ่งกว่าเพลงกล่อมนอนเสียอีก

สาวน้อยคนหนึ่งที่นั่งอยู่แถวหลังสุดของห้องบรรยายรวบรวมขึ้นเป็นจุกเล็กหลวมๆ บนศีรษะ ค่อยๆ เอนตัวไปด้านหน้าที่ละนิดๆ สุดท้ายก็พับทับแขนของตัวเอง ดวงตาปิดลง การพับหลังหลังกองหนังสือถือเป็นที่นอนที่ดีที่สุดแล้ว

“บ้าชะมัด แจกแบบฝึกหัดอีกแล้ว ครั้งหนึ่งตั้งสามแผ่น ของเมื่อวานฉันยังไม่ได้ทำอีกตั้งครึ่งหนึ่ง เวรเอ๊ย นี่มันเรียนมหาวิทยาลัยจริงๆ ไซ้ใหม่

เนีย!”

“ยังดีที่เป็นคำถามที่ต้องใช้ตอนสอบ CET² 6 ยังมี TEM³ 4 กับ TEM8 อีก นี่เพิ่งเริ่มต้นเอง...ฉันได้ยินว่ามีรุ่นพี่หญิงคนหนึ่งสอบ TEM8 ตั้งสองครั้งแล้วยังไม่ผ่านเลยกระโดดตึกฆ่าตัวตาย...”

“หา!”

“ถ้ารู้แต่แรกว่ามหาวิทยาลัยเป็นแบบนี้คงฆ่าตัวตายตั้งแต่ตอนปิดเทอมฤดูร้อนของมัธยมปลายปีสามแล้ว”

ท่ามกลางเสียงโอดครวญดังอยู่ข้างหูนั้น กระจาดแบบปีกหัดชาวสะอาดราวหิมะก็ทยอยส่งมาจากแถวแรก แผ่นแล้วแผ่นเล่า มีคนวางกระจาดลงบนศีรษะของเด็กสาวที่นอนฟูบอยู่กับโต๊ะ แต่เธอกลับไม่แม้แต่จะขยับตัวนอนหลับเงียบ ๆ หนึ่งเป็นศพ

“เงินจิ้นหยางหลับอีกแล้วเหอ”

“หลับแล้ว ๆ”

ใต้กองกระจาดแบบปีกหัด แพขนตาของสาวน้อยที่ได้ยินชื่อของตัวเองตอบสนองโดยไหวกระเพื่อมนิด ๆ

“แม่เจ้า ทำไมถึงหลับอีกแล้วเนีย...คาบที่แล้วเพิ่งนอนไปไม่ใช่เหอ!”

“พอบนกระดานเขียนโจทย์แกรมมาที่ให้แปลไปได้สามข้อ เธอจุดเสร็จก็หลับไปเลย การอธิบายโจทย์หลังจากนั้นก็ไม่มีอะไรน่าฟังแล้วนี่ แค่ดูอาจารย์เอาสิ่งที่ตัวเองเขียนในกระดานมาอธิบายกลับไปกลับมามบนกระดานมีอะไรน่าสนใจกัน”

“เมื่อก็ไม่ได้อธิบายโจทย์ TEM4 ของปีที่แล้วเหอ เธอทำได้เหอ”

“ทำได้”

คนถามเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยเสียงแผ่วด้วยความอิจฉาและ

²The College English Test : CET การสอบวัดระดับภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยจีน ถือเป็นกาวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรีตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ (NCETS)

³Test for English Majors : TEM การสอบวัดระดับภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีภาษาอังกฤษ แบ่งเป็นสองระดับ คือ TEM4 และ TEM8

จนคำพูด บ้าเอ๊ย

“...”

เด็กสาวที่ฟูบไต่กองกระดาษแบบฝึกหัดยังคงไม่ขยับตัว ต่อให้เธอไต่ยืนคนพวกนี้เอ๋ยถึงตัวเองก็ตาม...เธอปิดตาลง จมูกได้กลิ่นน้ำหมึกจากกระดาษแบบฝึกหัดที่เพิ่งปรี้นต์ออกมา พวกคนรอบข้างนินทาเธออย่างเปิดเผย เพราะคิดว่าเธอหลับแล้ว ไม่รู้เลยว่าไต่โต๊ะนั้นเด็กสาวเคาะรองเท้าแคชชูลับกับพื้นเบาๆ

จินหยางไม่ได้หลับ

ที่แรกก็วังจริง ๆ นั้นแหละ แต่ตอนที่ตัดสินใจว่าจะฟูบหลับนั้น จู่ ๆ เธอก็รู้สึกกระปรีกระเปว่า เธอเลยเคาะเท้ากับพื้นเล่นพลางฟังคนรอบข้างนินทาเธอ...

“เงินจินหยางเปลี่ยนกระเป๋่อีกแล้วใช่ไหม”

“ไหน ๆ เป้สีชมพูนี่นะเธอ เป็นมายังไง”

“ยี่ห้อปราด้า⁴ ใจ!!!!”

“ปราด้าอะไร”

“เป้ใบนี้ราคาเป็นหมื่นเชียวนะ”

“เท่าไรนะ เธอพูดอีกทีซี”

“หนึ่งหมื่นกว่าหยวน!!!”

“บัดซบ เมื่อเช้าตอนเธอสะพายเป้ ฉันยังโพล่งถามว่าทำไมเธอถึงเปลี่ยนมาสะพายกระเป๋่อปัลักษณ์แบบนี้”

“ยังมีรองเท้าของเธออีก ยี่ห้อไค้ช⁵ สองพันกว่าหยวน”

“รองเท้าแคชชูลับแบบนี้ในเถาเป่า⁶ แคล่คู่ละหนึ่งร้อยกว่าหยวนเองไม่ใช่หรือ”

ตามมาด้วยการวิพากษ์วิจารณ์ทุกอย่างที่จินหยางสวมอยู่

จินหยางหยุดเท้าที่เคาะเป็นจังหวะ

เธอรู้สึกได้ถึงแววตาแผดเผาคู่หนึ่งที่มีมองเท้าของเธอ คนที่ฟูบอยู่

⁴ ยี่ห้อสินค้าแฟชั่นจากอิตาลี

⁵ ยี่ห้อสินค้าแฟชั่นจากสหรัฐอเมริกา

⁶ เว็บไซต์อีคอมเมิร์ซที่ใหญ่ที่สุดของจีน

ใต้กองกระดาษแบบฝึกหัดลึกลับมากขึ้น ขยับตัวแสวงหาเป็นเพ่งตื่นนอน... ท่ามกลางเสียงลูกลีลุกลนและกระแอมกระไอที่ได้ยินชัดจากบริเวณโดยรอบ เธอยกมือหยิบกองกระดาษแบบฝึกหัดที่ทับศีรษะอยู่ออก เวลาเดียวกันนั้น เสียงออดหมดเวลาเรียนก็ดังขึ้น...

นี่เป็นวิชาสุดท้ายของวันนี้ เวลานั้นนอกห้องบรรยายมีแสงอาทิตย์อัสดง สาดมาจากทิศตะวันตก ท้องฟ้าถูกแสงตะวันแผดเผาจนกลายเป็นสีแดงเพลิง

สาวน้อยหรีตาเล็กน้อย รวมกองกระดาษแบบฝึกหัดที่แจกเป็นการบ้าน ก่อนคว่ำกลองดินสอยัดใส่เป้ พอสะพายเป้แล้วก็จัดกระโปรงที่สวมมอญให้เรียบร้อย ซ้ำเลื่องมองเพื่อนร่วมห้องโดยรอบที่จ้องตัวเองตาปริบๆ

“เป้ใบนี้ทำมาจากไพลอน ลบภาพลักษณ์ของปราด้าที่ว่า ‘คุณภาพโคตรแย่ หนึ่งปีเปลี่ยนสองใบ’ ใบนี้ทนมาก ใช้ชนอริฐได้เลย” เธอสะพายเป้ไว้ด้านหลัง “ราคาแค่หกพันกว่าหยวน ถ้าหมิ่นกว่าหยวนก็ซื้อได้สองใบ”

พูดจบเธอก็วิ่งไปประเดี้ยวหนึ่ง ก่อนสาวเท้าจากไป
ทิ้งไว้เพียงห้องบรรยายที่เงียบสงัด

จินหยางค่อนข้างชินกับการไปไหนมาไหนคนเดียว

ตามหลักแล้ว ในฤดูร้อนลูกคนรวยบางครั้งจะพาเพื่อนไปเลี้ยงไอศกรีม ในฤดูหนาวพาไปเลี้ยงซานม ถ้าทำแบบนั้นก็จะมีเพื่อนเยอะมาก...แต่โชคร้ายที่จินหยางเรียนเก่งเกินไป นอกจากมีเงินแล้ว เธอยังมีบัฟ⁷ เย็นชาแบบที่คนฉลาดมักจะเป็น ไม่เหมือนพวกเด็กมีเงินคนอื่นที่มักรวมตัวกับกลุ่มเพื่อนกินเป็นประจำ อีกร้อย เธอชินกับการไปไหนมาไหนคนเดียวมากกว่า...

อย่างเช่นตอนนี้

ช่วงเวลาอาหารเย็น ตั้งแต่บ่ายหลังเลิกเรียนจนถึงคาบศึกษาด้วยตัวเองตอนค่ำนั้น ขณะที่เด็กสาวคนอื่นรวมกลุ่มกันปรึกษาว่าเย็นนี้จะกิน

⁷ Buff หมายถึง ลักษณะพิเศษติดตัวที่เสริมขึ้นมา หากเป็นในเกมจะหมายถึงผลึกหินสีฟ้า เป็นทรัพยากรในป่าประเภทหนึ่ง หลังตีผลึกหินแตกแล้วจะช่วยเพิ่มค่าพลังเวท ได้มาหาหรือพลังเวทที่ต้องจ่ายเมื่อใช้สกลกลับมา และลดระยะเวลาการคูลดาวน์ของสกล เป็นต้น

อะไร หรือลดน้ำหนักไม่กินอาหาร จินหยางกลับหัวเบ้ไปเดินเล่นที่ถนนแถมมหาวิทยาลัย

เดินไปเดินมาก็มีอันธพาลสามคนมายืนขวางเธอในซอยแคบ

จินหยางมองเด็กน้อยสามคนตรงหน้าด้วยสายตาเย็นชา พวกเขาสวมชุดฝึกทหาร น่าจะเป็นนักเรียนใหม่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนมัธยมปลายแถว ๆ นี้...ชุดฝึกทหารของพวกเขาสีเขียว ขณะที่ชุดฝึกทหารของมหาวิทยาลัย T และโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งมหาวิทยาลัย T สีน้ำเงิน

นี่เป็นนักเรียนจากโรงเรียนมัธยมปลายเอกชนเร็นหยวนที่ตั้งอยู่ในละแวกนี้

โรงเรียนมัธยมปลายเร็นหยวนเป็นโรงเรียนเอกชนที่รับพวกเด็กที่สอบวัดระดับมัธยมต้นได้คะแนนไม่ดีโดยเฉพาะ ตั้งอยู่ห่างจากโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งมหาวิทยาลัย T แค่รั้วกำแพงกันเท่านั้น แต่เมื่อผ่านไปอีกหลายปี นักเรียนของสองโรงเรียนนี้จะเดินบนเส้นทางชีวิตที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง โดยเป็นระดับหัวกะทิของสังคมกับระดับเศษฐิลีของสังคม

จินหยางบิบสายเบ้ในมือพลางขมวดคิ้วเล็กน้อย “มีธุระอะไร”

“ไม่มีธุระแล้วจะชวนที่คุยไม่ได้หรือ” เด็กกะโปโลในชุดฝึกทหารผู้เป็นหัวหน้าแก้มขยับเข้ามาใกล้ เขาเหลือบมองป้ายมหาวิทยาลัยที่อกเสื้อของจินหยาง “ไอ้โห พี่สาวจากมหาวิทยาลัย T ช่าง ๆ นี้เอง โถ ๆ คิดไม่ถึงว่าจะเจอสาวเรียบริ่อยซะได้ ยังงั้นน่าจะมียีนค่าขนมเยอะพอควรเลยมั้ง เอาจริงนะพี่ เมื่อก่อนพวกพี่น้องผมนะจู่ ๆ ก็ปวดท้องเข้าโรงพยาบาล ตอนนี้อย่างติดเงินค่ารักษาอยู่เลย...”

พูดได้ครึ่งเดียว จู่ ๆ เขาก็หัวเราะ

จินหยางขมวดคิ้วแน่นกว่าเดิม นี่เธอเจอพวกโจรกรรโชกทรัพย์ยั้งนหรือช่วยไม่ได้ ต่อให้อีกฝ่ายเป็นแค่เด็กกะโปโล แต่ก็มีกันถึงสามคน ซอยนี้ลึกมากด้วย ดูท่าพวกเขาคุ้นเคยเส้นทางดี น่าจะไม่ได้ก่อเหตุครั้งแรกในสมมองของจินหยางวิเคราะห์สถานการณ์ตอนนี้อย่างใจเย็น...

ช่างเถอะ จะวิเคราะห์ไปทำบ้าอะไร

พ่อเคยบอกว่า ไม่ว่าเงินเท่าไรก็เทียบไม่ได้กับผมเส้นเดียวของเธอ

จินหยางถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ก่อนยื่นมือไปล้วงกระเป๋าเงินออกจากเป้ เปิดออก แล้วดึงธนบัตรออกมาปึกหนึ่ง มองพวกเด็ก ๆ ตรงหน้าที่อึ้งงันแต่นัยน์ตาเปล่งประกายแวววาวทันควัน จินหยางยื่นเงินให้ ในใจนึกเหยียดหยาม ถือว่าอันธพาลอย่างพวกนายโชคดียี้แล้วกัน

คนเป็นหัวหน้ารู้ว่าวันนี้ได้เชือดแพะอ้วนแล้ว เขาตื่นตื่นมีความสุขขณะยื่นมือไปปรับเงิน บังเอิญเหลือบมองปกเสื้อของเด็กสาวที่แหวกออกตอนยื่นเงินให้พอดี สายตาเลื่อนผ่านไปปลาร้าขาวเนียนนั้น ลมหายใจเขาสะดุดช่วงหนึ่ง ก่อนหยุดสายตาที่สร้อยเพชรที่ไพล่ออกมานอกปกเสื้อ...

นั่นเป็นแค่สร้อยเพชรรูปแบบธรรมดาмаกเส้นหนึ่ง

“สร้อยของพีนั่นเป็นเพชรไซ้ใหม่”

เสียงแหบพร่าดังขึ้น จินหยางอึ้งไปครู่หนึ่งก่อนยกมือจับปกเสื้อของตัวเองตามสัญชาตญาณ...

ได้แต่มองเขายื่นมือออกมาตาปริบ ๆ ยังไม่ทันที่เขาจะแตะถูกตัวเธอเวลานี้เองอีกด้านหนึ่งของซอยก็มีคนจามออกมา ตามมาด้วยเสียงพูดเฉื่อยเฉื่อย “หลี่หยวนนี่ ตอนปิดเทอมฤดูร้อนยังโดนฉันทัดไม่พอไซ้ใหม่ชั้นมัธยมปลายวันแรกก็กรรโชกทรัพย์รุ่นพี่ฉันแล้ว ปล้นให้ฉันดูหรือไง”

จินหยางงังงันไปชั่วขณะ พอหันมอง ก็เห็นชายคนหนึ่งยืนย่อนแสงสายัณห์อยู่หน้าปากซอย...เขาสวมเสื้อฝักทหารตัวนอกปลดกระดุมสองเม็ดข้างในสวมเสื้อยืดขาว รูปร่างสูงใหญ่กว่าคนรุ่นเดียวกันมาก ผิวขาวเนียนจมูกโด่งเป็นสัน ผมเป็นลอนหลวมเหมือนหัวลูกเกดน้อย

ตอนที่คนในซอยหันมองเขานั้น เขาเดินเข้ามาในที่ที่มีแสงสว่าง...

จินหยางเห็นสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย T บนเสื้อฝักทหารของเขาเป็นลำดับแรก จากนั้นเธอแปลกใจเมื่อเห็นใบหน้าจิ้มลิ้มของเด็กน้อยเป็นลำดับถัดมา

“...”

นี่มันเรื่องบ้าอะไร

เขาเป็นใคร

จินหยางสีหน้าแปลกใจ เธอได้ยินคนที่ปล้นเงินเธอและยังคิดจะปล้นสร้อยคอของเธอต่อกลืนน้ำลายดัง “เอือก” อ้าปากพะงาบ ๆ ก่อนพูดอย่าง

หงุดหงิดว่า “อ้ายเจ็ย”

อ้ายเจ็ยรี

ชื่อนี้คูน ๆ นะ

“หลีกไป”

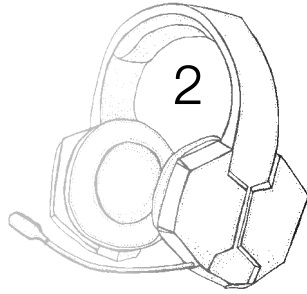
ข้างหูได้ยินเสียงของเด็กหนุ่มที่ประชิดเข้ามาด้วยความเร็วสูง จากนั้นก็ลากยาวหายไป แขนงี้มถูกคนดึงโดยไม่เบาเมื่อสักนิด ตัวจินหยางถูกดันให้ไปอยู่ทางปากซอยซึ่งพอจะมีหนทางให้หลบหนี...จินหยางไม่ทันคิดอะไรมาก วินาทีต่อมาทั้งสองคนก็พุ่งเข้าทะลุมบอบันต่อหน้าต่อตาเธอแล้ว

เหมือนสุนัขจรจัดที่เจอกันในซอยแล้วตีกันเพื่อแย่งเศษอาหารในถังขยะ

หน้าจินหยางกระตุกนิด ๆ เธอก้าวถอยหลังอย่างต่อเนื่องพรางมองเด็กหนุ่มสองฝ่ายนิ้วเนียนกัน ในสมองของเธอสับสนว่าวุ่น ชั่วขณะที่ยังไม่ได้สติ เธอเผลอเปรียบเทียบตัวเองเป็นถังขยะ

จุดนี้ไม่มีความเป็นกุลสตรีเลยสักนิด

ถ้าสามต่อสาม ถือว่าเป็นทีมไฟต์² ขนาดย่อมแล้วละก็ นี่นับเป็นครั้งแรกตั้งแต่จินหยางเกิดมาจนอายุขนาดนี้ที่เห็นนักเลงวัยรุ่นรุ่นเยาว์พวกตีกันในระยะประชิด

เธอค้นพบเรื่องที่น่าตกใจสองเรื่อง...

หนึ่ง ของข้างถนนไม่ว่าอะไรก็ตามนับตั้งแต่ก่อนอิฐไปจนถึงฝาดังขยะล้วนกลายมาเป็นอาวุธของพวกเขาได้ สะบัดแกว่งไปมาเสียงดังว๊ิงๆอย่างกับกระบี่ชั้นยอด

สอง เธอพบว่าตัวเองดูจนเกิดอารมณ์ร่วม ไม่อยากเดินจากไปตามหลักแล้ว เวลานี้เมื่อมีคนไหลออกมาทะเลาะวิวาทกันกะทันหัน เธอควรวิ่งหนีโดยไม่หันมองถึงจะถูก...

ทว่าเธอเหลือบไปเห็นเด็กหนุ่มที่ชื่ออ้ายเจียคนนั้นกระโดดขึ้นไปบนกำแพงเพื่อยืมแรงใช้ขาเกี่ยวคอของอีกฝ่าย ก่อนเหยียบฝ่ายนั้นจนแบนติดพื้นเหมือนหมากินขี้ เธอถึงกับอึ้งค้าง ราวกับหนังกำลงภายในแฉะ สุดยอด!

เด็กน้อยสองคนที่ยืนอยู่ข้างหลังเขาแค่นิ่งชมขวัญเป็นก่องหนูน้อยอยู่ด้านหลังก็พอแล้ว เพราะดูคล้ายแค่อ้ายเจียคนเดียวก็สามารรถเอาชนะคนพวกนั้นที่มีกันถึงสามคนได้แล้ว...ต่อให้หมัดออกไปไม่ยั้ง เด็กที่เป็น

² Team Fight การต่อสู้กันเป็นกลุ่มระหว่างสมาชิกสองทีม

หัวหน้าแก๊งกรรโชกทรัพย์เธอถูกอัดและ ในมือของเขายังกำปึกธนบัตรที่
จินหยางยื่นให้เขาก่อนหน้านี้ เธอสงสัยว่านี่อาจส่งผลต่อการแสดงฝีมือ
ของเขา...

คนตายเพราะความโลภ

นกตายเพราะความตะกละโดยแท้

“อ้ายเจี๋ย! เวรเอ๊ย เรียนจบไปแล้วไม่ใช่หรอ! ไปแล้วไม่ใช่หรอวะ!”

“ไปเหอ ไปไหน! ฉันทำสะอาดเอี่ยมอยู่ในหอพักเด็กปีหนึ่งยังเห็น
โต๊ะเรียนที่ฉันเคยนั่งตอนอยู่มัธยมปลายปีสามเลย! ระยะห่างแค่ไม่กี่ร้อยเมตร
ถือว่าไปแล้วนั่นหรอ”

“...บัดซบ!”

“บัดซบก็ไร้ประโยชน์ ถนนเส้นนี้ฉันเป็นใหญ่ไว้!”

เสียงตะโกนด่าทอดังขึ้นช่วงหนึ่ง ตอนที่อ้ายเจี๋ยพลิกตัวกลับไปเล่นงาน
อันธพาลเด็กอีกคนหนึ่งนั้น ลูกกะจ๊อกที่มีสภาพปางตายยกมือเช็ดปาก
พ่นพ่นที่เบื่อนเลือดออกมาซี่หนึ่ง เขาตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน สายตาเลื่อน
ไปหยุดที่ท่อนไม้ท่อนหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลออกไปนัก... น่าจะเป็นเศษวัสดุที่
ลักบ้านหนึ่งแถวนี้ทิ้งไว้ตอนซ่อมบ้าน ท่อนไม้ยังมีตะปูติดอยู่หลายดอก...

แววดาของเขาเปลี่ยนเป็นจุดตัน เดินโซเซ ก่อนเอื้อมมือไปคว้าไม้
ท่อนนั้น...

จินหยางมองเด็กหนุ่มที่หันหลังอย่างไม่รู้เรื่องราวให้ลูกกะจ๊อกนั้น
ก่อนกริโตร้องเสียงเบา ตอนที่อ้ายเจี๋ยได้ยินเสียงกริโตร้องของเธอ วินาที
ที่สะดุ้งตกใจและหันมองนั้น เขาเห็นเด็กสาวยกเท้าที่สวมรองเท้าราคาอย่างต่ำ
สองพันหยวนเตะหว่างขาไอ้หนุ่มลูกกะจ๊อกแรงๆ เขาคนนั้นร้องเสียงหลง
ก่อนล้มลง พาดังขยะแถยาวล้มตามไปด้วย ส่งเสียง “โครม” ดังสนั่น!

ไม่ไกลนัก พอคนทั้งหมดที่สู้กันนิ้วเนี้ยได้ยินเสียง พลันชะงัก
พร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย เวลาที่อ้ายเจี๋ยคร่อมอยู่บนตัวคนคนหนึ่ง มือ
ข้างหนึ่งดึงคอเสื้อของคนคนนั้น อีกข้างค้ำหมัดกลางอากาศขณะเหลียวมอง
จินหยาง...

เห็นแค่เด็กสาวที่ทำร้ายอวัยวะสืบพันธุ์ของอีกฝ่ายยังคงยืนอย่างมั่นคง
อยู่หน้าถึงขยะ ขณะที่ถึงขยะพลิกคว่ำ ขยะด้านโนแถบจะเทลงมากลบตัวเธอ

จนมืด...

เธอยื่นมือไปหยิบถุงขยะที่ปลิวมาติดศีรษะตัวเองออก สีหน้าสงบนิ่ง

จากนั้นก็ใช้เท้าเขี่ยๆ เศษขยะพวกนั้น ก่อนโน้มตัวลงไปดึงธนบัตรปีกหนาจากมือของเด็กหนุ่มนักเลงที่นอนร้องครวญครางอยู่บนพื้น

อ้ายเจีย "..."

อ้ายเจียเหวี่ยงเด็กหนุ่มที่ยังไม่ทันโดนหมัดของเขากออกไปราวกับเขวี้ยงขยะ แล้วลุกขึ้นยืน เวลาเดียวกันนั้นเขาเห็นสาวน้อยคนนั้นที่อยู่ไม่ไกลออกไปก้มหน้า ล้วงกระดาดเซ็ดหน้าห่อหนึ่งออกจากเป้ ก่อนยกเท้าข้างหนึ่งขึ้นคล้ายทำนกรกระเรียนมงกุฎแดง กระโดดๆ อยู่ที่เคยมีขณะใช้กระดาดเซ็ดหน้าแผ่นหนึ่งเช็ดรองเท้าแคชชูส์หนังของตัวเองอย่างตั้งอกตั้งใจ...

กระโปรงสั้นพลิ้วไหวไปมาระหว่างที่เธอกระโดดเหิงๆ กลายเป็นคลื่นที่ดูสวยงาม

เสื้อเซ็ดแขนสั้นโปร่งแสง ทำให้เห็นเอวบางใต้ผ้าผืนบางได้รางๆ ขณะที่เธอกระโดด หน้าอก...

เอ๋อ

สร้อยคอรูปแบบเรียบง่ายหลุดออกมานอกคอเสื้อที่เปิดอ้า เป็นสร้อยคอทองคำขาวเส้นเล็กที่ทาบกับไหล่ล้าของเธอ ท่ามกลางแสงอาทิตย์อัสดง วัตถุธาตุทองทอประกายระยิบระยับสลับตา

อ้ายเจียหรีตาเล็กน้อย

พอรู้ตัวว่าไม่ควรจะจ้องต่อ เขาก็เบือนหน้าหนี มุ่นคิ้ว เอ่ยด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดเจือรำคาญ “ทำไมเธอยังอยู่อีก”

เมื่อได้ยินเด็กหนุ่มที่สูงเลยศีรษะเธอถามด้วยน้ำเสียงไม่เป็นมิตร จินหยางก็นิ่งอึ้งเล็กน้อย ก่อนเงยหน้ามองเขาผาดหนึ่ง

เธอโยนกระดาดเซ็ดหน้าลงถึงขยะที่ตอนนี่วางเปล่าเหลือแค่อากาศธาตุเสร็จแล้วค่อยไต่กลับอย่างมีเหตุมีผลว่า “นายช่วยฉันไว้ ถ้าฉันหนีไปก็คงแล้งน้ำใจน่าดู”

เสียงของเธอใสและราบเรียบ

อ้ายเจียคิดว่าเขาเสียเวลานานถึงสิบแปดปีไปกับการเรียนภาษาจีน

เพราะเขาคิดว่าเขาตีความคำพูดเมื่อกี้ของเธอผิดไป...

อะไรนะ น้ำใจเธอ

จินหยางเห็นเด็กหนุ่มยื่นหนึ่งไม่ขยับ เธอมองบีกเงินในมือตัวเองสีหน้าสงบนิ่งและจริงใจ “ขอบคุณนะ นายมาทันเวลาพอดีมาก เงินพวกนี้ให้นายเป็นค่าตอบแทนแล้วกัน”

อ้ายเจีย “อะไรนะ”

ช่วงหนึ่งอ้ายเจียยังงุนงงกับเรื่องที่เกิดขึ้น

ยากนักที่ใบหน้าที่งุนงงเหมือนเพชรฆาตจะปรากฏความตื่นตะลึง อ้ายเจียมองเด็กสาวที่สะพายเป้ยืนอยู่ท่ามกลางกองขยะพลางยื่นเงินที่คะเนด้วยสายตาแล้วประมาณสองสามพันหยวนให้ตนทั้งสีหน้าเรียบเฉย...

เขายอมใจจริง ๆ

...นี่มันผู้หญิงบ้าจากที่ไหนกันเนี่ย

ขณะที่อ้ายเจียเหม่อลอยอยู่นั้น เด็กสาวก็ยึดเงินใส่กระเป๋ากางเกงทหารของเขาพร้อมสีหน้าไร้อารมณ์ มือเล็กขานเนียนตบกระเป๋าตุง ๆ ของเขาค้างพิงพอใจมาก... เธอพูดทิ้งท้ายประโยคหนึ่งว่า “ไปละ ๆ” จากนั้นก็เดินลี้วจากไปโดยไม่แม้แต่จะหันกลับมามอง

เวลาที่เธอเดินเฉียดเขา เขาได้กลิ่นที่ไม่คุ้นเคย กลิ่นนั้นเจือกลิ่นหอมของส้มจีน

...ไม่ใช่กลิ่นถังขยะ ทั้ง ๆ ที่เธอจมอยู่ในกองขยะแท้ ๆ

อ้ายเจียสีหน้าแข็งค้างขณะหมุนตัวกลับ มองแผ่นหลังของเธอที่เดินจากไปอย่างสง่าผ่าเผย

ติดกับลูกน้องด้านหลังเขาที่เริ่มอยู่ไม่สุขแล้ว...

“...ลูก...ลูกพี่ เงินเยอะจัง!”

“แม่สาวคนนั้นเป็นเทพเจ้าแห่งโชคลาภจุติลงมาหรือไง”

“คนที่อยู่ที่นั่นล้วนได้ส่วนแบ่ง คินนี่เหมาะห้องอินเทอร์เน็ทคาเฟ่! เย้!”

“ลูกพี่ ครูประจำชั้นของเราบอกว่าวันนี้พวกเราต้องจ่ายค่าเอกสารวิชาภาษาอังกฤษห้าร้อยหยวนนะ...”

“ถุยเถอะ! นายคิดว่าลูกพี่เป็นพ่อนายหรือไง! ยังจะมาทวงค่าเอกสาร

วิชาภาษาอังกฤษอีก!”

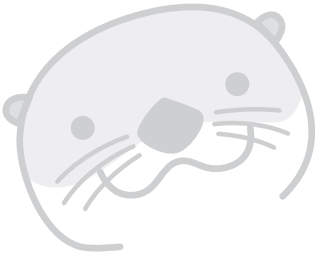
ท่ามกลางเสียงถกเถียงของลูกน้องด้านหลัง อ้ายเจียยกมือ ใช้นิ้วโป้ง
ที่ค่อนข้างหยาบกร้านเซ็ดมุมปากแตกของตัวเอง แวดตาเขาเป็นชา

“หุบปากให้หมด”

เสียงโหวกเหวกเสียบลง

เหลือเพียงแผ่นหลังที่จากไปของเด็กสาว ด้านหลังที่เอาจับโดยตรง
ดูเยอหยิ่ง

นี่เป็นครั้งแรกที่อ้ายเจียพบเงินจินหยาง ผู้หญิงบ้า เพิ่งปีนออกจาก
กองขยะแท้ๆ แต่ยังแสรังทำเป็นหยิ่ง

ทดลองอ่าน